

kunde komme fra Københavns Kommune. Men jeg tror, at naar det netop er det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, som ønsker denne Forholdsregel, er der god Grund til at tro, at Sagen kan føres igennem, idet det ærede Medlem paa Grund af sin hele Silling haabe i dette Thing og i sin nuværende Embedsvirkomhed maaste vil være den, der bedst kan bidrage til at føre Sagen igennem.

Winther: Jeg vil tillade mig at bemærke overfor den ærede sidste Læser, at det, som jeg sigtede til i hans Foredrag, var, hvad han udtalte om det Betenkelige ved at føre Nogen over fra en af de andre Anstalter til denne med Bemærkning om, at Vedkommende var uhelbredelig, idet der var den store Vanstuelighed derved, at man ikke kunde vide med Visshed, om en Saadan ikke kunde vende tilbage til sin Bevidsthed og blive helbredelig. I den Anledning var det, at jeg sagde, at dersom Tilstanden var en saadan, at der paa denne Anstalt ikke skulde være en Sindsfygelæge, der kunde tage Hensyn til Lemmernes mentale Tilstand, saa var det uforsvarligt, og saa skulde man kaste Skylden paa Sundhedskollegiet, fordi det ikke havde taget et saadant Hensyn. Det var dette, jeg sigtede til; jeg troede ikke, at det ærede Medlem havde ment, at der paa Anstalten skulde gives slet Kost og daarlig Føde. Den anden Bemærkning, som jeg skal tillade mig at gjøre, er ogsaa en personlig Bemærkning til det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som opfatte mig saaledes, som om jeg vilde have denne Sag jaget igennem og ikke have den ordentlig overveiet, fordi jeg sagde, at det hastede med den. Det var naturligvis min Mening, at vi maatte se at faae Sagen færdig i denne Samling, men jeg har ikke ment, at vi skulde afgjøre den paa 14 Dage. Jeg slutter mig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fenger) i Onsket om, at vi i denne Samling maa blive færdige med denne Sag, saaledes at Anstalten kan komme til at virke snarest muligt.

Fenger: Det ærede Medlems Slutningsbemærkning foranlediger mig til at gjøre den Erklæring, at jeg paa ingen Maade kan se, hvilken Hindring der skulde ligge i, og hvorledes der skulde være noget Ubilligt for Københavns Kommune derv, at der blev opstillet en Statsanstalt af denne Beskaffenhed, naar det kun iagttoges, at de Sindsfyge havde lige saa vel Afgang til denne fra København som fra det øvrige Land.

Sjærring: Mig forekommer det, at man med begge Hænder bør gribe den gode Leilighed, som her tilbydes sig til, for en forholdsvis moderat Udgift at erholde en ny Anstalt til Opdragelse af Sindsfyge. Det er tilvisse meget sørgeligt, at der rundt omkring i Landet ere mangfoldige Sindsfyge, som i høi Grad egne sig til at optages i en saadan Anstalt, men som ikke kunne komme der af Mangel paa Plads. Jeg veed ikke, om det er alle de Herrer tilstrækkeligt klart, hvor stort Antallet af saadanne Patienter er her i Landet, og jeg skal derfor tillade mig at meddele nogle Oplysninger for et enkelt Stifts Vedkommende. I Jyens Stift befandt der sig for 2 Aar siden, da Schemær besørgende omsendtes til Udfyldning, ikke færre end 191 Sindsfyge, der vare anbragte rundt om hos Familier eller i Fattiganstalter — i dette store Antal vare Idioterne ikke medregnede — og af disse Sindsfyge vare næsten ²/₃ farlige for den almindelige Sikkerhed. Det er nu ganske vist, at mange af dem leve under saadanne Forhold, at de aldeles ikke trænge til at komme ind paa nogen Anstalt, men mange Andre trænge dertil, og dette gjælder da navnlig om de Mangfoldige, som maa forsyrges af Kommunerne. Disse ere i stor Forlegenhed med deres Affindige, naar de ikke kunne faae dem anbragte paa nogen af de nuværende Anstalter; thi at de skulle kunne faae dem anbragte hos paalidelige private Folk, kan der neppe være Tale om, paa Grund af de dermed forbundne overordentlig store Udgifter; og de have derfor i Reglen ikke andet at gjøre end at sætte deres Sindsfyge ind paa Fattiggaarde og Fattighuse. Jeg skal nu tillade mig at meddele et Par Oplysninger i denne Retning, som jeg i disse Dage har faaet at se, og som ere afgivne af en Læge, der har undersøgt en Fattiggaard paa Jyen. I denne fandtes tre affindige Jvæntimmer, og det er et af dem, hans Beretning angaar. Hun faar jævnlig, skriver han, voldsomme Anfald, og da der ikke kan være Tale om at have en særlig Person til at opvarte og pleie hende, veed man ikke Andet at gjøre end at indespærre hende i et lille, kolbt og mørkt Lufaf, hvor hun tilbringer Tiden i et ligefremt dyrist Svineri, indtil Anfaldet er gaaet over, og hendes Sløvhedstilstand er vendt tilbage. Hun har været der i fem Aar, og Lægen erklærer, at hendes Tilstand har forværret sig betydeligt i den Tid, thi der er Sigen paa Fattiggaarden, som forstaar at omgaas hende, og hun er kun Gjenstand for Mobbelydelighed og Drilleri. Han tilføjer, at det vilde